

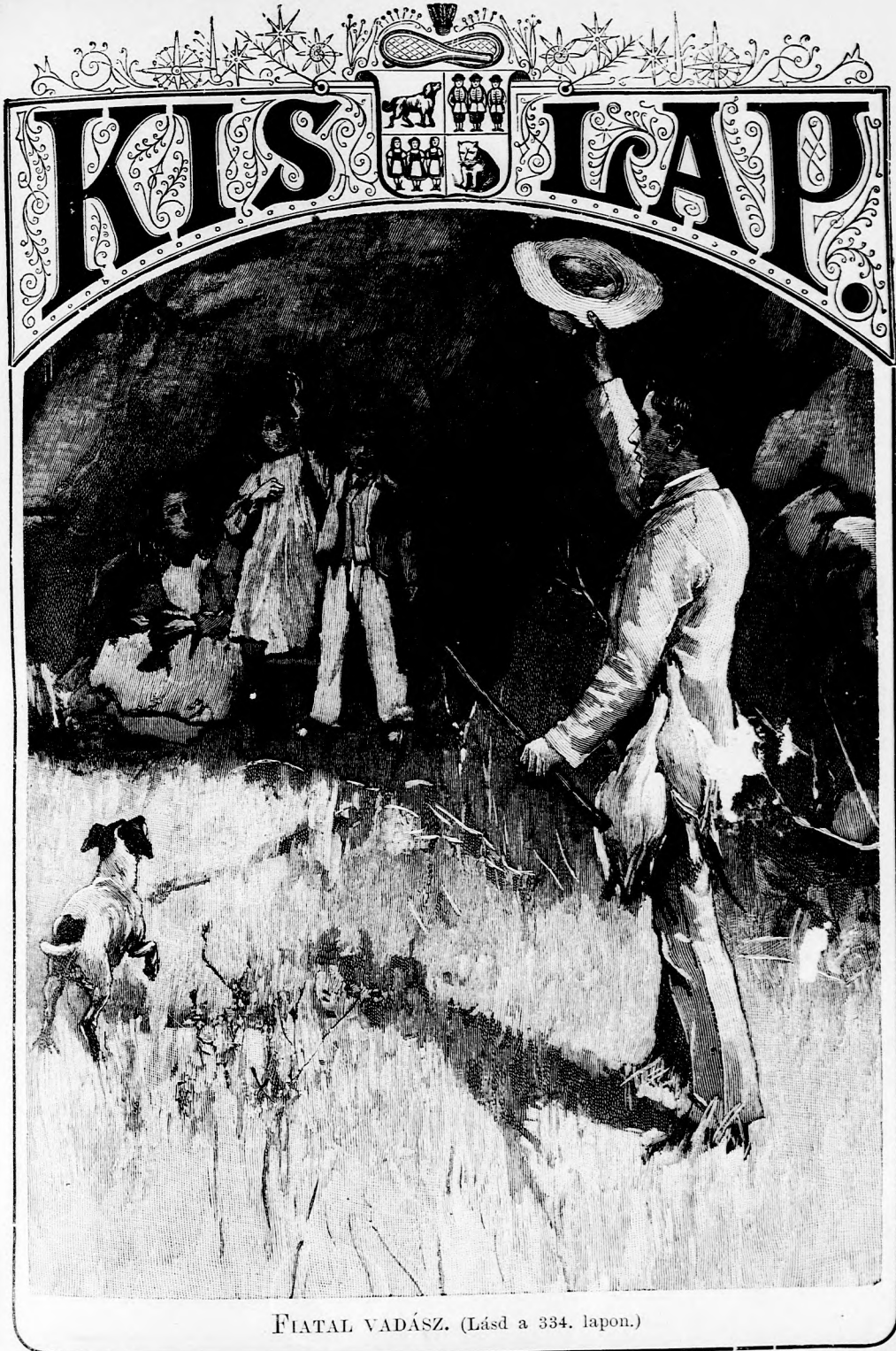
udományos
 Alapítója a
 tván gróf.
 nd báró, a
 fiú, Eötvös
 les tudós és
G. (Arad.)
 edeti-é? Ha
 t is rajzol-
 zikke válo-
 bővebben
 mi okból
 et: »nagy-
Margitka.
 a följegy-
 podár? —
 kedvezőbb
 es. Kinek a
 vetek nem
 leveletek
hen Elsa.
 meghozta a
 7—13-ig,
 kkoztatának
on testv.
a*. Baná-
 hétig visz-

ei insé-
 üldöttek:
 ., (Egyes
 50 kr.,
 kr., Sán-
 a. 20 kr.,
 40 kr.,
 20 kr.,
 50 kr.,
 i 20 kr.,
 Pál és
 t.

szünidei

es ada-
bácsi.

um-épület.
esten

FIATAL VADÁSZ. (Lásd a 334. lapon.)

A GORGON FEJE.

— Rege a görög hajdan-korból. —

Elmeséli *Szidi néni*.

(Több képpel.)

(Folytatás.)

EDVES, jó asszonyságaim! így szólítá meg a testvéreket *Perseus*; nem köll olyan nagyon megijedni. Korántsem vagyok én gonosz fiatal ember. Vissza adom a szemöket azonnal, ha megmondják, hol találhatom meg a nemtöket?

— A nemtöket? Istenek segítsetek! Testvéreim, miféle nemtökrül beszél ez a jövevény? rikácsolt *Varju*. Hiszen sok mindenféle mentő és tündér van a világon! Van olyan, amelyik vadászni jár az erdőkön, más meg odvas fában lakik, meg olyan is van, akinek forrásban van a lakása. Mi semmitsem tudunk felőlök. Három szerencsétlen öreg asszonyok vagyunk, alkonyatkor sétálgatunk, soha sem volt több ennél az egy szemüknél, azt is te raboltad el tőlünk! Óh, add vissza szemünket te jó idegen! Akárki légy, add vissza szemünket!

Közben hevesen motolláltak kiterjesztett karjaikkal, hogy valamiképp megfoghassák *Perseust*. De ez jól vigyázott, hogy a közelébe ne érjenek.

— Igen tisztelt hölgyeim! kezdé újra *Perseus* az ő udvarias beszédjét, mert édes anyja mindig emberségre tanította. A szemök bátorságban van én nálam, de addig vissza nem adom, míg meg nem mondták, hol találhatom a nemtöket. Azokat értem, akik a *tündér tarsolyát*,

a *szárnyas sarukat* és a *láthatatlanság sisakját* őrzik.

— Jaj nekünk, testvéreim! Jaj, miket beszél ez az ifjú! Így kiáltoztak *Bagoly*, *Varju* és *Holló* asszonyságok, nagy megilletődést színelve. Egy pár *szárnyas cipőt* akarsz? Bezzeg a fejed fölé szállna mindjárt a talpad, ha elég vigyázatlan volnál ilyesfélét ölteni magadra. És a *láthatatlanság sisakját*! Már hogy tehetne valakit láthatatlanná egy sisak, ha csak nem elég nagy, hogy alája bujhasson?! Meg az a *tündér tarsolya*! Miféle bolond szerzemény lehet az? Nem, nem, jó idegen; mi mitsém tudunk az ilyen csodák felől. Van neked két szemed, nekünk hármunknak csak egy. Sokkal könnyebben találhatod meg te magad az ilyenféle csoda-dolgokat, mint az ilyen három öreg vak teremtés, mint amilyenek mi vagyunk.

Mikor *Perseus* így hallotta beszélni őket, azt hitte, hogy valóban nem tudnak a dologról semmit; s mert őszintén sajnálta, hogy ilyen kellemetlen helyzetbe hozta az öreg asszonyságokat, már kész volt is bocsánatukat kérni durvasága miatt és vissza adni nekik a szemet.

De *Kéneső* hamarosan elkapta a kezét.

— Ne menj a lépre! Lóvá akarnak tenni, mondá; ezek az ősz asszonyok az egyedüli teremtések, akik megmondhatják neked, merre vannak a nemtök. Ha ezt tőlük meg nem tudod, soha sem vágod le a *Medusának* kigyóhajú fejét. Csak szorítsd azt a szemet! Majd jól megy mindjárt minden.

Csakugyan igazat mondott *Kéneső*. Minden ember megbecsüli a maga sze-

me-világát nyira becsüli, ha közönséges mint amerikai lett volna. nem szerzi megmondott kívánt.

Alig hőtön a legrette be a szemüregéket és elbózott, midő rágyujtott, letlenül ép tüzte be volt, miköz

Ezalatt haladtak asszonyság meg az ut keresgélnek. Fiatalok nek két rlyekkel ig *Kénesőt* elmondta nem vonal gokat, mer már a hos őz-bőrbül tak elő, r kivarrva. hogy jól v *dér-tarsoly* pár saru nyakkal.

me-világát, az ősz asszonyok pedig anynyira becsülték egyetlen szemüket, mint hat közönséges szemet, ami éppen annyi, mint amennyihez tulajdonképen joguk is lett volna. Belátták, hogy máskép vissza nem szerzik a drága kincset, hát végre megmondták *Perseus*nak, amit tudni kívánt.

Alig hogy ezt megtették, *Perseus* rögtön a legnagyobb udvariasággal illesztette be a szemet egyiküknek az üres szemüregébe, megköszönte a szivességüket és elbucszott tőlük. De alig távozott, midőn az ősz asszonyok ismét rágyujtottak a veszekedésre. *Perseus* véletlenül éppen *Varjunak* a homlokába tüzte be a szemet, akinél már akkor volt, mikor megkezdődött a perpatvar.

Ezalatt *Kéneső* és *Perseus* gyorsan haladtak előre a nemtők felé. Az ősz asszonyságok oly pontosan magyarázták meg az utját, hogy nem is kellett sokáig keresgélni. A nemtők ugyancsak különböztek a három ősz asszony nénitől! Fialalok voltak és szépek, és mindegyiknek két ragyogó szép szeme volt, melyekkel igen nyájasan néztek *Perseusra*. *Kénesőt* már ismerték, és mikor ez elmondta nekik, mi járatban van *Perseus*, nem vonakodtak átadni neki a drágaságokat, mert bizony egy kissé megunták már a hosszas őrizgetést. Legelőbb is őz-bőrből szabott kicsi erszényfélét hoztak elő, mely sajátos himzésekkel volt kivarrva. Lelkére kötötték *Perseus*nak, hogy jól vigyázzon reá. Ez volt a *tündér-társoly*. Hoztak azután még egy pár *sarut*, a talpán csinos kis szárnyakkal.

— Kösd fel *Perseus*, mondá *Kéneső*: meglásd, oly könnyűnek érzed majd magad ezután, hogy alig kívánsz magadnak jobbat.

Perseus hozzá fogott, hogy felkötí a fél sarut, míg a másikat maga mellé tette. De egészen váratlanul ez a másik saru kiterjesztette a szárnyait és föl-emelkedett a levegőbe; talán el is szállt volna, ha *Kéneső* egy szökéssel el nem kapja.

— Jobban vigyázz, fiam, mondá, vissza adván *Perseus*nak a sarut; nagyon megijednének a madarak, ha egyszerre repülő saru kerülne közéjük.

Mikor *Perseus* már mind a két sarut felkötötte, sokkal könnyebb volt, sem hogy a földön megállhasson. Alig lépett bennök egyet-kettőt, ucczu!... fölrepült a levegőbe, magasan a *Kéneső* és a *tündérek* feje fölé, és valóban nehéznek találta ismét lejönni. Mert szárnyas saruval és minden ilyenféle titokzatos holmival nehéz elbánni, míg az ember meg nem szokta. *Kéneső* nevetett a társa szándéktalan madárságán és oda szólt neki, hogy ne siessen hát olyan bolondul, várja meg még a *láthatatlanság sisakját*.

A jószívü nemtők már készen is tartották a sötét-tollas sisakot, hogy *Perseus*nak a fejébe tegyék. És most történt csak a legsodálatosabb dolog. Egy percczel azelőtt, hogy a fejébe tették a sisakot, még ott állt *Perseus*, mint szép deli ifju, arany-szőke hajfürtökkel és rózsás arcczal, oldalán a pallos, karján a fényes paizs. — egész alakja merő élet és bátorság. De abban a pillanat-

ban, hogy fehér homlokára a sisak leereszkedett, mind-ebből nem látszott semmi. Nem volt ott többé *Perseus*, — csak az üres levegő. Még a sisak is eltűnt, mely láthatatlanságával eltakarta.

— Hol vagy *Perseus*? kérde *Kéneső*.

— Ej no, hát itt vagyok! felelt *Perseus* egész nyugodtan; csak ott vagyok, ahol azelőtt álltam. Hát nem látsz engem?

— Bizony nem én, mondá barátja. Eltakarta a sisak. De ha én nem látlak, a *Gorgonok* sem vesznek észre. Kövess tehát s lássuk, hogy tudsz elbánni a *szárnyas sarrakkal*?

E szavaknál a *Kéneső* süvegje kiterjesztette szárnyait. Mintha csak elakart volna rö-

pülni vállairól a feje; de az egész alakja is könnyedén emelkedett a levegőbe. *Perseus* pedig követte a példáját. Mikor már néhány mérföldnyi magasságba emelkedtek, az ifju kezdte érezni a gyönyört. Repült mint a madár és messzire hagyta el a sötét földet.

Éjfél volt. *Perseus* föltekintett. Maga előtt látta az ezüst fényű holdat, és

elgondolta, hogy nem is kívánna jobbat, mint oda behatolni és ott tölteni el egész életét. Azután alá tekintett. Látta a földet, hullámzó tengereivel, ezüst csillagos folyóival, havas hegy-ormaival, a virágzó mezőket, sűrű erdőket és a márványból épült tündöklő városokat. A hold fényétől elárasztva, az egész jelenet szebb

volt magánál a holdnál és akár melyik csillagnál. Töb-
bek között felismerte *Scirphus* szigetét is, hol drága édes anyja lakott. Néha fényes felhőkhöz közeledtek, melyek a távolban ezüst ködnek látszottak; de midőn behatoltak a ragyogó felhőkbe: hideg, nedves köd ereszkedett le rájuk. De röptük oly gyors volt,

hogy egy pillanat mulva már künn voltak ismét a tiszta holdfényben.

Egy hatalmas nagy sas egyszer neki röpiült terepely szárnyaival a láthatatlan *Perseus*nak. A legszebb látványt nyújtották a hulló csillagok, melyek oly hirtelen gyultak ki, mintha tüzi-játék sziporkázna az égen, és oly erősen világítottak

— KINEK A RUHÁJA SUHOG ITT? (Lásd a 325. lapon.)

hogy elh...
tovább r...
hogását v...
körülméze...
mellett, a...
hallatszo...
— Ki...
tem? ké...
— A...

Kéneső.
tam! Ser...
sége né...
böles! É...
csak, ő t...
mintha...
gadni m...
látja a x...

volt min...
az is ig...
én mind...
egészen...
mondta...
rózsa-szi...
át nézi...

Nyilva...
éppen c...
Talán i...
a pápas...
nyire m...

Már...
jobb ké...
lehetett

hogy elhalványították a holdat. Mikor tovább repültek, *Perseus* ruhának a suhogását vélte hallani a közelben. De midőn körülnézett, csak *Kénesöt* látta maga mellett, a nesz pedig a másik oldalról hallatszott. (Lásd a képet a 324. lapon.)

— Kinek a ruhája suhog itt mellett? kérde *Perseus*.

— A testvérnéném ruhája, válaszolt *Kéneső*. Ő is jön velünk; hiszen mondtam! Semmit sem tehetnénk az ő segítségével nélkül. Fogalmad sincs, milyen bölcs! És milyen éles a szeme! Képzeld csak, ő téged most éppen olyan jól lát, mintha nem is volnál láthatatlan. Fogadni mernék: ő lesz az első, aki meglátja a »*Gorgonokat*«.

(Vége következik.)

KÉT PÁPASZEM.

— Kicsi beszélyke. —

EM tudom, csakugyan a pápaszem volt-e az oka, de az csakugyan, igaz hogy pápaszem volt mind a kettőnek azon orrán. Ámbár az is igaz, hogy akármennyit néztem, én mind a kettőnek a pápaszemét mindig egészen egyformának láttam. Mégis azt mondta rájok a világ, hogy az egyik, rózsaszínű, a másik fekete pápaszemen át nézi a világot.

Nyilván valami mást értettek, nem éppen csak magát a pápaszem üvegét. Talán inkább azt, hogy amit azokon a pápaszemeken át látnak, arról mennyire másképp gondolkoznak.

Már ez csakugyan igaz is volt. Pedig jobb két barátot messze földön nem lehetett találni, mint a milyen Hosszu

Benedek és Kövér Ábrahám voltak. Hogy miért szerették meg annyira egymást, soha sem birtam kitalálni, csak csodálkozni tudtam rajta. Mert nemcsak a pápaszemök volt olyan titokzatosan különböző, hanem ők maguk is.

Hosszu Benedek ur igazán hosszú, sovány uri ember volt, körülbelül ötven éves, sápadt képű, szurós szemű, aki mindig azt kereste, mibe köthetne bele, hol találhatna valami hibát, amin elmérgelődjék. És mert kereste, hát talált is mindig eleget, úgy hogy csupa mérgelődés volt az élete. Bezzeg Kövér Ábrahám úr nem mérgelődött, ámbár talán ő is talál rá okot, ha keres. De nem kereste. Mindenki csak derült, nyájas mosollyal látta a köpczös, kövér képű, alacsony kis embert. Már ő, úgy látszik, el volt tökélve, hogy csak azt látja meg a pápa szemén keresztül, ami kellemes, vagy ha együtt sétált barátjával és ennek a szemüvege nagyon feketét mutatott, hát Abris bácsi addig-addig fürkészgette, amíg ki nem sütötte, hogy hát még sem olyan egészen fekete az, amit látnak; itt vagy ott egy kis rózsaszín is látszik.

Benedek urat ez is boszantotta s egy napon, amint együtt sétáltak a Benedek ur kertjében, dörmögve mondta:

— Az lesz a vége, Abris barátom, hogy tökéletesen nevetségessé teszed magadat, de tökéletesen. Mindenben csak azt keresed nagy-erőszakosan, mi jót találhatnál benne, ha még olyan rossz is.

— Se baj, azzal nem ártok senkinek, felelé Abris ur vidáman mosolyogva.

— Bocsánatot kérek, az nem úgy van. Igenis ártasz vele, mert boszantsz ... például most akár engem is.

— No, már azt nagyon sajnálnám. Szívesen ki is engesztellek, csak mondd meg, mit tegyek. Akkor legalább velem meg leszel elégedve és így ennek a kis bajnak is meg lesz ez a kis haszna.

— Tessék! Már megint! Most azt is be fogod bizonyítani, hogy az is jó valamire, ha megboszantottál.

— Dehogyan fogom! Csak azt mondom, hogy minden rossznak van jó oldala is, hát én inkább a jót nézem.

— Köszönöm szépen! Hát ugyan tegnap micsoda jó volt benne, mikor kint a mezőn utolért a zápor és bőrig áztunk? Már is náthás vagyok tőle.

— Az nem jó, de azért mégis csak örülök annak az esőnek. Mert hát már nagyon sokáig tartott a szárazság, a vetéseknek nagy szükségök volt a nedveségre és most, hogy jól megáztak, gyönyörűen fognak nőni és fejlődni. Azután meg...

— Ugyan hagyd el! Még bizony azt is elmondod, hogy a tócsák kiszáradtak, hát szükséges volt beléjük a víz, hogy kacsa, béka kedvére uszkálhasson.

— Természetesen! Minden teremtett lény szeret jól megélni, hát hadd éljen.

— Hadd éljen! No hát itt van egy nagy pók, ni! Már ugyan mi haszna ennek?

— De már ugyan mért ne éljen az istenadta? A pók igen ügyes, kitartó kis teremtés, gyönyörűen szövö a hálóját...

— Persze, hogy megfogja benne a legyet.

— Már azt bizony megeselekszi, mert abból táplálkozik és így van mentsége, hogy nem hiábavaló kegyetlenségéből teszi, mint például te néha megteszed, mikor kimégy vadászni és ha egyebet nem találsz, lelősz néhány ártatlan madarat, aminek semmi hasznát sem veszed.

— Mondom, hogy kiállhatatlan vagy. De még ezzel be nem bizonyítottad, hogy az a csúf pók jó valamire.

— Hát tudok én felelni erre is azzal, amit még kis diák koromban tanultam a Szent Írásból.

— Ugyan bizony! Talán a Szent Írás bizonyít a pók mellett?

— Nincs különben. Ha már elfelejtetted, hát elmondom neked, hogy Dávid, aki később a zsidók híres királya lett, éppen úgy nem volt megelégedve a pókokkal, mint te, és nem találta jónak, hogy az Ur ilyen hitvány lényt is teremtett. De az Ur megoktatta őt.

Egy napon Dávid futni volt kénytelen Saul király elől, aki meg akarta ölni. Az üldözők már a sarkában voltak, nagyon szorongatták és Dávid, nem tudván másképp menekülni, egy szűk nyilású kis barlangba rejtőzött. Nem volt ott sokáig, már oda érkezett Saul király is a katonáival.

— Itt köll neki lennie, mondá a haragos Saul. Bizonyosan ebbe a barlangba rejtőzött. Kutassátok ki.

A katonák meg akarták tenni, de egyikök, amint a barlang-nyiláshoz ért, így szólt:

— Ezzel ugyan hiába töltjük az időnket. Ime, pókháló van keresztbe szöve

a nyilás
a pókháló
keressük
utól éri

Saul
pedig té
viselésn
gel nag
vetett p

Ime, B
pókról.

Bene

hozzá é

— N

hagyom

titsa a

örülni.

fürakás

tegnap

A ke

éppen

fürakás

— E

gott B

Még m

— A

maradj

mekéve

— M

lensége

már m

is jó v

az utb

Ábr

föltt

— A

Pist

— F

Bened

a nyíláson. Ha Dávid ide bujt volna, a pókhálót okvetlenül széttépi. Itt hiába keressük, inkább siessünk odább, hogy utól érjük.

Saul rögtön odább is indult, Dávid pedig térdre borulva adott hálát a gondviselésnek, mely a legcsekélyebb féreggel nagy dolgot tud műveltetni s a megvetett pókkal menteté meg Dávid életét. Ime, Benedek barátom, egy példa a pókról.

Benedek ur savanyu képet vágott hozzá és gúnyosan mondá:

— Nagyon szép! Így hát majd meghagyom a kertészemnek, hogy ne pusztítsa a rovarokat. Nagyon fog neki örülni, amilyen rest. Tessék! Ez a fűrakás is itt van még az utban. Még tegnap kaszálta le és nem hordta el.

A kerti ut csakugyan el volt torlaszolva éppen egy árnyas fa alatt egy nagy fűrakással.

— Ez már türhetetlen lustaság! pattogott Benedek ur. De már megelégettem. Még ma elcsapom.

— Azt már csak ne tedd. Hogy maradjon kenyér nélkül négy kis gyermekével?

— Nem tehetek róla, de ilyen rendtelenséget nem tűrök. Ugy gondolom, azt már magad sem fogod állítani, hogy az is jó valamire, ha ez a fűrakás itt van az utban?

Ábris ur nem felelhetett, mert a fejök fölött a fáról szólalt meg egy hang:

— Apa, nézd, milyen magasan vagyok! Pistike volt, a Benedek ur fia.

— Ejnye te semmire való! pattant föl Benedek ur. Hát te hogy mersz oda föl-

mászni? Ossze akarod tépni a ruhádat, he? Jőjj le tüstént! Majd adok én neked mindjárt!

Ugy látszik, Pistike nem valami jót gyanított abban, amit apja ígért, mert ugyancsak ijedten sietett lefelé a fáról. Nagy szepegésében rosszul fogózott és egyszerre csak rémült sikoltással lezuhant a magasból.

Benedek és Ábris urakban a vér is elhült a kis fiu veszedelmének láttára. Bizonyos, hogy kitörte a nyakát, vége van!

Nem a! Csöppet sem volt vége. Nagyot nyekkent ugyan, de aztán talpra állt — mert a puha fűrakásra esett s nem történt semmi baja.

— Hála Istennek, hogy itt volt ez a fűrakás! fakadt ki Benedek ur.

— No lám, no lám! szólt Ábris ur. Mégis igaz, hogy minden rossznak van jó oldala. Hát mégis kár volna azt a szegény kertészt elcsapni.

— Dehogy csapom el. Inkább még borraivalót is kap. Tudod, Ábris barátom, kezdek egy kicsit hinni a szemüvegben. Ami rossz, az rossz ugyan, de ezentul mégsem fogok mindjárt mindenről keményen itélni, hanem inkább azon igyekezem, hogy még a rossznak, a bajnak is megtaláljam a jó oldalát és elnéző, szelid legyek az ítéletemben.

CSING-LING UTAZASA

az északi sarkhoz és vissza.

— Tréfás és nagyon valószínű história. —

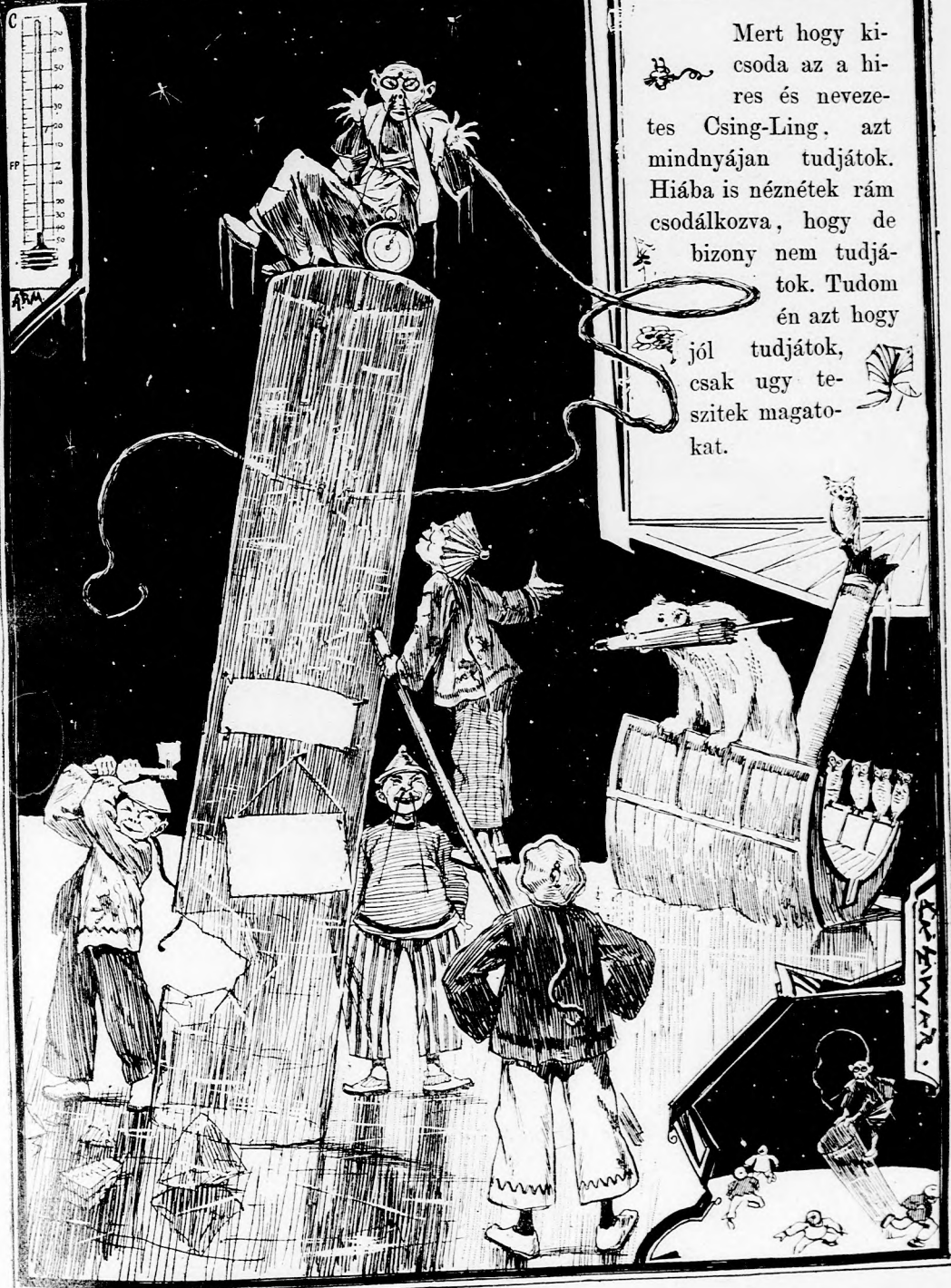
(Három képpel.)

ELŐRE is tudom, hogy nagyon örül mindenki annak, hogy a híres és nevezetes Csing-Ling egyik nevezetes viselt dolgáról hallhat vagy olvashat valamit.

ARA

Mert hogy ki-
csoda az a hi-
res és nevezetes
Csing-Ling, azt
mindnyájan tudjátok.
Hiába is néznétek rám
csodálkozva, hogy de
bizony nem tudjátok.
Tudom én azt hogy
jól tudjátok,
csak úgy teszitek magatokat.

De meg nem is merném elárulni a híres és nevezetes Csing-Lingnek, hogy van köztetek valaki, aki nem hallotta hírét és nem tudja, hogy ő az a híres és nevezetes Csing-Ling, aki utra kelt, hogy a föld sarkát haza hozza. És csak éppen kicsiben mult, hogy haza nem hozta. Annak sem ő volt az oka, hanem az, hogy meleg volt, mikor hidegnek köllött volna lenni. Már pedig ez csak éppen olyan nagy baj, mint ha hideg van, mikor melegnek köllene lennie.

Elég az hozzá, hogy Csing-Ling befüttette a gőzhajója gépét és elindult.

— Majd megmutatom én nektek, ti kurta haju oktondiak, hogy túljárok az eszeteken! Ámbár persze az nekem nem is kerül nagy fáradságomba. Akinek kurta a haja, annak kurta az esze is. Nem igaz, Buk-Si?

Buk-Si a híres és nevezetes Csing-Lingnek a főfő-titkára volt és így hát soha még a legtitkosabb titokban sem jutott eszébe, hogy valamit ne találjon igaznak, amit Csing-Ling igaznak vallott. Az pedig már éppenséggel világos, hogy minél hosszabb valakinek a kontya, annál hosszabb az esze is. Magának Buk-Sinak is egy egész rőf hosszú volt az esze, azaz hogy a czoiffja. De olyan hosszú mégsem volt, mint a Csing-Lingé, de még olyan kék-sárga csikos nadrágja sem volt, és így természetesen mégsem érthette a dolgot olyan tisztán. Mivel azonban titkár volt, hát ezt is titokban tartotta.

— Tökéletesen igaz, amit beszélsz, oh bölcs Csing-Ling! Mienk lesz a dicsőség és a nagy kincs.

— És tudod-e, miből áll az a kincs?

— Nem én, soha sem hallottam.

— Én sem hallottam, mégis tudom. Mit beszélnek azok a sápadt képű, kurta haju európai tudósok? Azt, hogy szeretnének eljutni az északi sarkhoz, de nem tudnak. Hát miért akarnak mégis oda jutni minden áron?

— Éppen csak ez az, amit még nem tudok.

— No's hát tudd meg, de aztán jól titokban tartsd. Azért akarnak oda jutni, mert ott van a föld tengelye, amely körül forog. Aki ezt kezébe kapja, az az ur; az úgy forgatja a földet, ahogy neki tetszik.

— Ez már szép dolog.

— Nem csak szép, hanem hasznos is. Ha én forgatom, hát, amikor nekem tetszik, meg is állítom. Ha szükségem van rá, hogy sok nap süsse a vetéseimet, megállítom délben és egy hétig tartok delet. Ha meg álmos vagyok, megállítom éjfélkor és három napig nem fog virradni. — Ez nagyszerű lesz. Minden héten legalább kétszer megállítjuk éjfélkor. Most nagyon kurta az éjszaka.

— No, majd meglátjuk.

— Hm! Az a kérdés, meglátjuk-e? És ha nem tudunk odáig eljutni?

Csing-Ling büszkén mosolygott.

— Hát a dédapám napernyője, melyet a nagy varázslótól kapott hálából, amiért az odvas fogát kihuzta? Ha ezt feszitem ki a hajó orrára, oda visz, ahova akarom.

— No már akkor csakugyan induljunk szaporán! Szeretnék mentül előbb három napig aludni.

Meg is indultak és oda valának sokáig, nagyon sokáig. Otthon bizony már-már meg is siratta őket minden jó emberök, hogy befagytak a sarki tengerbe és jégember lett belőlük, vagy jegesmedve ette meg őket. De hát mégis kár volt olyan elhamarkodva sirni. Mert amikor megjött az ideje, hát ők is megjöttek. Csing-Ling most is büszke volt, de keveset beszélt. Ha kérdezték, félvállról felel:

— Ott a titkárom, Buk-Si. Megengedtem neki, hogy mondja el, ha akarja. O csak a csupa tiszta igazat beszéli s aki el nem hiszi, fizet egy garast.

— Nem is egyet, hanem kettőt, mondá Buk-Si. Egy garasért bele sem fogok. Aki pedig hármat ad, annak olyat mesélek, hogy egy hétig is azzal álmodik. Mert az már csupa tiszta csuda volt, mikor a hajónk orrára kifeszítettük a Csing-Ling dédapjának a napernyőjét. Iziben bele kapott a szél és úgy röpitette a hajónkat, mintha egész regement tüzes paripa vágatva ragadta volna.

Haladtunk is szaporán. Hogy milyen messzire haladtunk, arról csak annyit mondok, hogy hetvenkét nap és hetvenkét éjjel folytonosan vitorláztunk, mindig egyenesen előre. Már szinte azt hittük, soha sem jutunk el a föld sarkához, ahol kiáll a tengelye. De bizony csak mégis eljutottunk.

Nem valami szép vidék, annyit mondhatok. Csupa jégből van ott minden, csak éppen a jeges-medve nincs jégből. Séta közben találkoztam egyik-másik ilyen atyafival s eleinte nem szerették, hogy ott botorkálunk az ő birodalmuk-

ban. De megmagyaráztam nekik, hogy az ő jóvoltokra lesz, ha megkaparítjuk a föld tengelyét; majd aztán úgy fordítjuk, hogy ne legyen itt hideg, ne kolleszen a szegény jeges-medvének mindig téli bundát viselnie. Azt felelték:

— Az már más. Így jó barátok vagyunk. Ezt a nehéz bundát csakugyan jó lesz már levetni.

A levegőben baglyok röpkedtek, kíváncsian közeledtek, s legényeink kényelmesen elfogdosták közönséges hurokkal, mert az oktondi baglyok azt hitték, arra való a hurok, hogy ők bele tegyék a fejöket. Csing-Ling meg én persze nem törődtünk az efféle játékokkal, hanem a messzelátóval mindig csak előre néztünk. És végre megpillantottuk a föld sarkát. Magasra meredt ki a tengelye és nagy örömünkre egy hazánkfia ült a tetejében.

Amint oda értünk, nem fogadott nagyon szívesen.

— Mit kerestek itt? kérdé nagy mérgesen.

Csing-Ling nevetve felelt:

— Téged nem, mert nem is sejtettük, hogy szerencsénk lesz hozzád. Hanem a föld tengelyét elvisszük alólad haza mihozzánk.

— Nem szabad! Az reám van bízva. Csak én értek hozzá, mert én vagyok a tengely-igazgató.

— Annál jobb. Akkor te is velünk jössz.

— Nem megyek én. Jó dolgom van itt nekem és hozzám nem is fértek, mert ezen a jég-oszlopon senki sem tud föl-mászni.

— Nem is akarunk.
Hanem majd kivágjuk.
Hé! Bal-Tá-Si, elő a
fejszéved, töviből vágd ki!
Jajgatott, szepegett
ott fönt a tengely-igaz-
gató, de mi csak nevet-
tünk. A jeges-medve is
nevette, a baglyok is
nevték, mert mind a mi
pártunkon voltak.

— Ideje bizony, hogy
rácizba szedjétek. Hadd
forgassa már egyszer

máské-
son a

Hát
Vigyá-
ben ho-
beültet-

— I
hát kö-
tatjuk.
gató k-
Csing-

— A
a szer-
Ha a
akkor

—
legyen

Oda
kifesz-
naper-
felé.
utánu-
Már
sorsá-

Pe-
vigad
miné-
kijut-
meleg-
tünk
enne-

H
éjjel
Csin-

—
teng-
F
látta

máskép a tengelyt, hogy nekünk is jusson a melegből.

Hát bizony csak szépen ledöntöttük. Vigyáztunk, hogy baj ne legyen, épségben hozzuk haza a tengelyt és itt szépen beültethessük. Nem is esett semmi hiba.

— No, a tengely nem fér a hajóba, hát kötélre kötjük és magunk után vonatjuk. Te azonban, derék tengely-igazgató barátom, beülhetsz hozzánk, szolt Csing-Ling nagylelküen.

— Az nem lehet. Véremmel irtam alá a szerződést, hogy soha sem szállok le. Ha a tengely a vízben fog uszni, hát én akkor is rajta ülök.

— Azt sem bánom. Ha ilyen a kedved, legyen. Induljunk!

Oda kötöttük a tengelyt a hajóhoz, kifeszítettük a Csing-Ling dédapjának a napernyőjét és szaporán indultunk hazafelé. Drága zsákmányunk szépen uszott utánunk, rajta a hűséges igazgatójával. Már nem is panaszkodott, bele törődött a sorsába, hogy nekünk fog szolgálni.

Persze jó kedvünk volt, daloltunk, vigadtunk s annál jobb kedvünk lett, minél közelebb értünk haza felé. Már rég kijutottunk a jeges tengerből, pompás meleg idők jártak. Ennek nagyon örültünk! Hajh!.. nem is gyanítottuk, hogy ennek kár örülni.

Harminczhárom nap és harminczhárom éjjel hajóztunk már hazafelé, mikor Csing-Ling így szólt:

— Megkinálom egy pohár borral a tengely-igazgatónkat.

Fölálltunk és hátra néztünk. Hát mit láttunk! Azt, hogy semmit sem látunk.

Csak a kötél lógott a hajó mögött, a mi drága tengelyünk igazgatóstul eltűnt!

— Oda van, vége van! szolt Csing-Ling.

— Igen ám oda; de hová?

— Még ezt sem éred föl észszel, Buk-Si? Hiszen jégből való volt, hát elolvadt itt a melegben és a szegény tengely-igazgató bele fult a tengerbe. Kár!

Igy történt és nem másképen, hogy üres kézzel tértünk haza és a föld ma is csak úgy forog, mint régen. Hiszitek? Akkor jó. Ha nem hiszitek, ide a garassal!

ALTATÁS.

BUBA, buba, kis buba:
Most szépen lotty, hajuba!
Elég volt már ténferegni,
Illik egyszer szenderegni;
Hajtsd ölembe fejcskédet,
Hunyd be szépen szemecskédet.

FIATAL VADÁSZ.

(Képpel a címlapon.)

KÜNN jártam a füzánosban
Szellős hajnalon;
Harmat-csöppes ragyogásban
Volt mező, halom.

S hogy körülfogott az erdő
Zöldes éjjel —
Vadász-szívem nagyot dobbant,
S kéjjel lett tele.

Arany tollu füzány ült a
Nyírfa tetején,
Fegyveremmel közelébe
Sompolyogtam én.

A nemes madár leszédült,
S hogy mellém zuhant —
Épp fölöttem a párjának
Arnya elsuhant.

Hol a csövem? ... egg durranás...
S perczebe sem került —
Ez is holtan a párjának
Melléje terült.

S most szaporán! Tilda, Julesa!..
Jertek, Ferike! ...
Vigyük a pompás peccenyét
Mamánk elé!

AZ ELÉGEDETLEN ÓRA-INGA.

— Mese. —

EGY RÉGI óra, mely ötven éven át függött egy gazda-ember konyhájában, anélkül, hogy panaszra okot szolgáltatott volna, egy kora nyári reggelen, mielőtt a családtagok fölkeltek — hirtelen megállott.

Az óra-lap, ha a mesének hinni lehet, elsápadt rémületében, a mutatók nagy erőlködéssel igyekeztek utjokat folytatni, a kerekek bámulatukban megállottak, a súlyok némán csüngtek alá, s egyik tag a másikat gyanusította. Végül az óra-lap kérdezősködni kezdett a szünetelésnek

oka felől, mire a súlyok, kerekek és mutatók egyhangulag bizonyíták ártatlanságukat.

Egyszerre alulról halk ketyegés hallatszott. Az inga volt, amely így szólt:

— Bevallom, a zavarnak egyedüli oka én vagyok; s hogy mindenkit kielégítsek, elmondom okaimat is.

Amint a régi óra ezt meghallotta, oly dühös lett, hogy rögtön ütni készült.

— Lusta fráter! pattant fel az óra-lap, fenyegetőleg rázva mutatóit.

— Csak lassabban! inté az inga. Könyvü neked! Hisz egész nap egyéb dolgód sincs, mint az embereknek az arczába bámulni, s azzal tölteni idődet, hogy nézzed: mi történik a konyhán? Te bizony, nem vádolhatsz másokat lustasággal. Szeretném látni, hogy tetszenék az, ha egész életedre ilyen sötét szekrénybevolnál elcsukva s évről-évre ideoda mozognál, mint én.

— Hiszen van a házadnak ablaka, amelyen kinézegethatsz! felelé amaz.

— Azért mégis nagyon sötét van itt; és ha van is ablakom, egy pillanatra sem állhatok meg, hogy kinézzek rajta. De különben is meguntam már ezt az életmódot, s ha úgy akarjátok magatok is, megmondhatom, mért nem tetszik a foglalkozásom.

— Halljuk hát! kiáltotta a többi óra-rész.

— Ma reggel, folytatá az inga, számlálgatni kezdem magamban, hányszor kell még a legközelebbi 24 órában ketyegnem? Talán van köztetek valaki, aki pontosan ki tudja számítani?

A perczmutató, aki ügyes fejszámoló volt, rögtön megfelelt: 86,400 szor.

— Nos, hát nem borzasztó ez? kérde az inga. Hát még ha a hónapokat, meg az éveket tekinteném, igazán nem volna csoda, ha elveszteném minden bátorságomat. Azért, érett megfontolás után, elhatároztam, hogy megállok. Legalább nagyot pihenek.

Az óra
e beszéd
és komoly

— Ked

lom, hogy

mint te.

sokat do

fogunk is

munkánk

ves, és k

Az inga

tékben, ha

— Nos

metlen va

— Epp

is panasz

gés miatt

— Nag

lap; de g

ketyegés

nyi nyug

sok milli

látni, hog

pihenésed

— Az

inga rövi

— Akl

lap, rögt

mert a c

föl, ha m

Erre a

sem vád

keményer

atatók mo

tek, s az

mondva

valaha.

Ezalat

sugara b

gított az

zott erre

tént vol

Mikor

hába, az

az egy f

Angol

Az óralap alig bírta fékezni haragját e beszéd hallatára; de erőt vett magán, és komolyan felelé:

— Kedves barátom! Igazán csodálom, hogy oly hasznos, szorgalmas egyén, mint te, ilyesmire képes lehet. Igazán sokat dolgoztál. Dolgozunk mi is és fogunk is még dolgozni; de kérdés: a munkánk valóban fárasztó-e? Légy szíves, és ketyegj csak még egy párszor.

Az inga megtette, s megszokott időmértékben, hatszor ketyegett egymás után.

— Nos? kérde az óra-lap, — kellemtelen vagy fárasztó ez rád nézve?

— Eppen nem, felelé az inga; én nem is panaszkodom hat, de még hatvan ketyegés miatt sem. De milliók miatt!

— Nagyon helyesen, mondá az óralap; de gondold meg, hogy a sok millió ketyegés közt mindig van egy pillanatszerű nyugalom. Már most add össze a sok millió pillanatot, akkor megfogod látni, hogy elég idő az, ami naponkint pihenésedre szolgál.

— Azt hiszem igazad van, mondá az inga rövid gondolkodás után.

— Akkor hát reménylen, felelé az óralap, rögtön munkához láthatunk megint, mert a cselédség kilencz óráig sem kel föl, ha mi itt henyélünk!

Erre a súlyok, melyeket még senki sem vádolt könnyelmű magaviselettel, keményen neki rugaszkodtak, mire a mutatók mozogni, a kerekék forogni kezdtek, s az inga — becsületére legyen mondva — erélyesebben ketyegett, mint valaha.

Ezalatt a fölkelő napnak egy fényes sugara belopózott a konyhába, s rávilágított az óra-lapra, melynek úgy sugárzott erre az ábrázatja, mintha nem történt volna semmi sem.

Mikor a gazda reggelizni jött a konyhába, az órára nézett, s kijelentette, hogy az egy félórát késik.

Angolból:

DUNAY MARGIT.

KOCZKA-REJTVÉNY.

K	L	L	L	L	R
L	O	O	O	I	
I	I	I	I		
I	M	M			
M	L				
E					

1. Egy virág, mely az ártatlanság jelképe. —
2. Ennek tudása és gyakorlása nélkül nincs művelt ember. —
3. Kényeztető leány-név. —
4. Műveit szívesen olvassuk. —
5. Okozat nélkül nem állhat elő. —
6. Betű az ábécze közepén.

A felső sort hosszában és szélteben olvasva egy virágnak a nevét kapjuk.

Találós mesék.

Melyik bor nem iható? — Melyik nő az, amely férfi-névben fordul elő? — Hány az olyan ács, aki nem szekerezével dolgozik? (Embert értek és nem tárgyat.) — Melyik kor a legfanyarabb? — Melyik réz foglaltatik benne egy névben?

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLII. köt. 19-dik számában közölt kereszt-rejtvény megfejtése: **Jobb ma egy veréb, mint holnap egy tűzok.**

Helyesen fejtették meg: Kégly Ilonka és Mariska, Sturm Erzsike és Margitka, Baksay Mariska és Jolán, Wirthl Gyöngyike, Schullhof Adél, Roheim Ilon és Irén, Révy Emil, Bärkányi Ödön, Diner István, Elsner Margit, Galamb Ilona és Rózsa, Lénárd Málka és Pisti, Kasper Sarolta és Gusztáv, Schlesinger Adrienne, László Margit, Mäder testvérek, Brüll Elli, Patterson Margit és Orsolya, Blau Alice.

Kriesfalusy Márta és Zoltika, Finitzer Gizella, Volf Melitta, Berczely Tibor (nem illik tépett szélű papirosra írni! *F. b.*) Könyöki Ella, Schwartz István, Goldschmiedt Olga, Baáry Etele, Fogel Ilona, Adriányi Esztike, Koreck Iván, Ehrlich Juliska, ifj Csiky Antal, Dvihalj Eszter, Francke Kálmán, br. Majthényi Józsi, Vancsay Irén, Ullmann Andor, Horváth Böske, Kiss Berta, Beck Irén és Sári, Kemény testvérek. Széll Erzsike, Bródy Armand, Haidt Margit, Forster Tibor, Deutsch Rózsika, Veiner Imre, Molnár Gazsi, Ferenczi Zsófi, Fleischmann Rózsa, Gyulay László és Lajos, Biedermann Frida, Salamin Andor, Paukovich Szerén, Margit és Bandi, Guary Malvinka, Palesch Pál, Murárik Bercezi, Szögyény Gábor, Dienes Mariska, Hirschler Jolán, Koritschoner Iván, Polgár Lajos, Lázár Gyuri és Miklós, Nyáry Miklós, Mahrer Aranka, Weisz Aranka és Rudi, Salamon Ilona és Gyula.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Kapezy Dénes. Csáky Albin gróf. magy. kir. közoktatási miniszter urnak épp a m. héten jelent meg egy körirata, melynek értelmében minden a szt. István koronájának területén levő iskola fogja megünnepelni a mi dicsőségesen uralkodó királyunk megkoronáztatásának 25-ik évfordulóját. — **Ferenczi Zsófi.** Helyesen van megszerkesztve, de utját állja a közlésnek az, hogy oly napi lapról szólás, amelyről nem minden kis olvasó társadnak van tudomása, meg aztán hibásan emlited Angol-hont Anglia vagy Angolország helyett. Nekünk csak Magyarhónunk van. — **Haidt Margit.** Nehányát közölni fogom. — **Bródy Armand.** A magyarázatot, mely egyúttal melegség is, örvendő tudomásul veszem. Ami leveledet illeti: törekedjél szabatosabb magyarságra. Tréfád régi s nincsen jól előadva. — **Kemény testv.** Köszönöm a szíves tudakolást: jól. A nyelvtörő nem az: könnyű azt gyorsan hajtani egymásután. — **Fleischmann Rózsa.** Csak a megfajtást küldted be kis lányom, de magát a rejtvényt nem. Tehát az egészket küldjed be még egyszer. — **Koritschoner Iván, Kriesfalusy testv.** Minthogy a »Kis Lap« szerkesztője *Forgó bácsi*: ennek a nevének illik beküldeni a levelet. — **Könyöki Ella.** Örvendek a szíves megemlékezésnek, de még inkább annak, hogy Honka és Izolda túl vannak a bajon. — **Guary Malvinka.** A jelenvaló számban foglalt felhívás megadja kérésedre a választ. — **Schwartz István.** Majd egyszer, alkalom adtán, elpörgeted előttem a nyelvtörőket. — **Merse Rózsika.** Mint szép jelét a szorgalomnak és kedves figyelemnek, köszönettel vettem az ügyes rajzocskát, melynek a »F. b. muzeumában« jutott helye. — **Molnár Eta.**

A minapi kereszt-rejtvényre oly sűrűn érkezett a panasz, nagyon is könnyű volta miatt, hogy a tiednek a közlésétől, sajnálatomra, elköll állanom. Tégy kísérlettel egyébbel. — **Mahrer Aranka.** Már föl is használtam. — **Adriányi Eszti.** A 2-ik számunak sorát ejtem. — **Goldschmiedt Olga.** Az egyik bele került. Láto-gatásodnak örömmel nézek eléje. — **R. A.** Majd a másodikat némi szükséges változtatással. — **Ehrlich Juliska.** Örülök állandó hűségednek s ragaszkodásodnak. — **Francke Kálmán.** A jövő leveledet reményem már magad fogod írni. Tudósíts javulásod felől, mely, hogy gyors legyen, szívből kívánom. — **Löwinger testv.** A küldeményt köszönettel vettem és átszolgáltattam. — **Polgár Lajos.** Hát megint csak vissza tértetek hozzám! Nem mulik hét, hogy volt hiveim újból ne jelentkeznének. Üdvözöllek a régi zászló alatt. Honkát ölelem. — **Visontai Ilonka.** Leveled bizonyára elvesszett. — **S. G.** Reméljük a jobbat.

Itt a cseresznye!

Ami azt jelenti: hogy itt a cseresznye-szár gyűjtésének is az ideje. A tavalyi példából is láthatatok, könnyű szerrel mily pompás sikert értünk el. A cseresznye-szárakat „Grossmann és Ta Károlykört Budapest“ czimen, és ne hozzám küldjétek. Ezek a derék urak összesen mindig hűségesen beszámolnak a küldemények árával.

Forgó bácsi.

JÓTÉKONYSÁG.

A szegény isk. gyermekek szünidei telepére: Klein Ignác és Árpád gyűjtése 3 frt 45 kr., (Egyes adakozók: mama 30 kr., papa 30 kr., Lizka 10 kr., Glauber ur 20 kr., Glauberné asszony 20 kr., Frida 10 kr., Aranka 10 kr., Blechner bácsi 10 kr., W. W. 50 kr., Adél néni 10 kr., W. M. 20 kr., G. A. 15 kr., Josefine 10 kr., Katicza 10 kr., Giza néni 30 kr., Gyula bácsi 30 kr., Árpád 25 kr., Ignác 25 kr.) Altmann Pista és Andor 5 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.

Forgó bácsi.